

AUTOFINANȚAREA CULTURII: TEATRUL, ÎNTRE MATRICOLE ȘI RĂȚOI DE VATĂ

Creativitatea oamenilor de teatru era solicitată în două direcții. O dată - pe scenă, a doua oară - pentru a inventa „activități lucrative” aducătoare de alți bani decât cei de la bugetul de stat. FOTO: Arhiva Teatrului Mic

În anul 1975, Consiliul de Stat al Republicii Socialiste România emitea Decretul nr. 151 privind autofinanțarea unor activități ale instituțiilor de stat. În articolul 1 al documentului publicat în Monitorul Oficial nr. 130 din 12 decembrie 1975 se menționa: „În scopul dezvoltării unor activități producătoare de venituri și pentru realizarea unor acțiuni proprii fără finanțare de la buget, instituțiile de stat pot utiliza veniturile realizate din ursele prevăzute în anexa nr. 1, în vederea autofinanțării integrale sau parțiale a cheltuielilor”. Aici intrau și veniturile realizate de teatre și instituțiile artistice-muzicale din: vânzarea biletelor de intrare la spectacole, vânzarea programelor de sală, închirierea sălilor de spectacole, precum și alte venituri și subvenții de la buget. Decretul a fost, ulterior, mutilat de Ceaușescu, actorii fiind trimiși la periferia profesiei, iar teatrele aruncate, pentru mulți ani, în obscuritate.

Ca să înțelegem astăzi resorturile după care continuau să funcționeze în 1989 teatrele - și mai ales teatrele de provincie, pentru care subvențiile de la buget erau limitate -, în ciuda greutăților de tot felul și a poverilor autofinanțării, să facem radiografia unei astfel de instituții de cultură.

Înființat în 1948, într-un moment de elan, când se deschisese vreo 15-20 de „teatre de stat” prin toată țara, oare ce devenise Teatrul Bacovia din Bacău în preajma Revoluției? O cooperativă în care se făceau de toate și în care „imperios necesar” era să se îndeplinească planul. Uneori, producția de matricole făcea să se plătească salariile la timp; la fel, producția de vată de zahăr sau, ceva mai târziu, chiar chiriile pentru jocurile mecanice îngheșuite prin holurile de intrare decorate în stil neoclasic.

În sală

Să aruncăm un ochi în sala de spectacole. Iarna, frig; vara, prea cald. Mirosul de insecticid și de dezinfectant pentru instalații sanitare însoțea spectatorul de la începutul și până la sfârșitul piesei. Cel puțin o dată pe săptămână, unitatea militară de lângă gară trimitea o companie de soldați la teatru. O coloană nesfârșită de uniforme se înșirau înaintea intrării, semnalând că armata e pe cale să se culturalizeze „la ordin”. Un alt grup compact de spectatori îl reprezentau liceenii, deși, dintre ei, erau destui care preferau să plătească biletul, fără a mai ajunge și în sala de spectacol, mai ales

dacă era o zi de joi, de sâmbătă sau duminică, atunci când funcționau și discotecile din oraș. Există însă o regulă: când veneau soldații la teatru, nu se dădeau bilete la spectacol pentru liceeni. O altă categorie pentru care funcționa sintagma „educație prin cultură”, o reprezentau elevii de la casele de copii ori cei de la centrele de reducere. Se remarcă și ei prin ceva: tăiau fășii mari de pluș din fotolii. Bine, că nici fotoliile nu mai erau tot atâtea ca la început, contabilitatea desființând primele două rânduri, ca să determine un plan de veniturii mai mic la numărul de spectatori.

Pe scenă

Asta era în sală. Pe scenă se perindau mai multe garnituri de actori. Unii erau din afara teatrului: cooperative de invalizi, de croitori și de frizori se grăbeau să urce pe podiumul pe care jucaseră George Vraca și Niculescu-Bruno, pentru a-și prezenta bilanțul anual de activitate. O conferință de bilanț aducea teatrului tot atâția bani cât un spectacol cu 10 actori. De aici și întrebarea: noi mai trebuie să și jucăm? Și, totuși, actorii jucau. Spectacolele din anii aceia erau de mai multe feluri: unele, de un suc-

ces incontestabil, cum ar fi „De ce dormi, iubito?” de Jos Vandelo, care a avut sute de reprezentații, menținându-se pe afiș aproape un deceniu, sau spumoasa comedie a lui Pierre Chesnot, „Operația Lifting”, ambele regizate de I.G. Russu. La polul opus erau spectacolele de doi bani, făcute la comandă sau în baza unor interese oculte. Unul dintre acestea a fost „Moartea șarpei” de Nicolae și Elena Roșu. Nicolae Roșu, căpitan activ de securitate, reușise să-și promoveze prin relații această piesă fără valoare literară, despre fanatismul religios. Ce l-o fi găsit, totuși, pe criticul dramatic destul de abil precum Dinu Kivu să scrie în revista Teatrul că „meritul debutanților Elena și Nicolae Roșu e tocmai de a ne fi atras atenția că, da, incredibilul e, totuși, adevărat (sic)”. Un alt spectacol catastrofa care s-a jucat însă de câteva zeci de ori la comandă (pentru că autorii făceau, nu de puține ori, presiuni, pentru a primi drepturi de autor după valoarea încasărilor făcute) a fost „O șansă pentru fiecare” de Radu Feldman Alexandru (actualul Radu F. Alexandru). O piesă despre uteciții de dinainte de război și depre călăii lor capitaliști.

(Continuare în pag. a III-a)

CULISELE REVOLUȚIEI TEHNICO-ȘTIINȚIFICE

Ceaușescu, cândva alături de Pacea, în vizită la întreprindere

În 1989, inginerul Emil Uncheșel era director general al Centralei de Utilaj Metalurgic și Presă. Pentru meritele sale profesionale (și nu neapărat de partid), Uncheșel a fost chiar deputat în Marea Adunare Națională între 1976-1980, iar după evenimentele din decembrie 1989 a fost pentru scurt timp primul primar (neales) al Iașiului. Centrala pe care o conducea el în 1989 era un trust ce avea în subordine 11 întreprinderi, două la Sibiu (între care se număra Independența Sibiu) și câte una în Brăila (Progresul), Iași (CUG), Dorohoi

JURNALE PERSONALE

13 Iunie

Telefon de la Yuri Orloff, disidentul rus venit de la Moscova, unde a fost autorizat să se întoarcă pentru prima oară după expulzarea lui la ieșirea din Gulag. Are accent rusesc și englezesc; de altfel, soția lui este americană, am cunoscut-o la seminara Drepturilor Omului acum două săptămâni. Voia să aibă vești despre Doina Cornea. Yuri Orloff este

JURNALUL ZILEI

De câteva luni, în București, lângă Palatul Pionierilor și Orașelul Copiilor se lucra de zor pe un nou șantier. În zona delimitată de Bulevardul Tineretului, Calea Văcărești, Șoseaua Olteniței se construia Parcul Tineretului. La o săptămână de la reprimarea sângeroasă a demonstrației din Piața Tiananmen, presa românească publica poziția oficială a autorităților chineze în legătură cu evenimentele. În timp ce în sudul țării, țărani „cooperatori” se aflau în plină campanie de seceriș, mai la nord, în județul Brașov, unele „unități agricole” nu terminaseră nici prășitul porumbului.

Parcul Tineretului, zestrea de verdeață din inima Bucureștiului

De câteva luni, în București, lângă Palatul Pionierilor și Orașelul Copiilor se lucra de zor pe un nou șantier. În zona delimitată de Bulevardul Tineretului, Calea Văcărești și Șoseaua Olteniței se construia Parcul Tineretului. Sau, în limbajul „Epocii de Aur”, se amenașa un „spațiu de odihnă și educație pentru tineretul patriei socialiste”.

(Continuare în pag. a II-a)

DRUM CĂTRE LIBERTATE

America via lagărul ONU din Belgrad

La începutul lunii iunie 1989, după șase tentative eșuate de a fugi din România, Ovidiu Hada a reușit să treacă Dunărea înot în Iugoslavia. Amintirile despre drumul său spre libertate publicate în ziarul de ieri continuă cu nebănuitele dificultăți ce-i așteptau pe curajoșii români ajunși în Iugoslavia. Numai aceia care întruneau condițiile de persecutat politic ori religios erau acceptați de reprezentanții ONU în Iugoslavia. Cealaltă erau returnați autorităților române la frontieră.

În închisoare și apoi în lagăr

Miliția iugoslavă i-a luat cu o dubă și i-a dus pe cei doi prieteni într-o închisoare. Au stat acolo timp de 23 de zile, perioadă în care au fost verificați prin Interpol, ca să nu fie criminali. „În acea perioadă am cerut azil politic. Eram închiși alături de persoane care erau condamnate pentru pedepse ușoare, intrucât chiar aveau liber câte un week-end pe lună să plece acasă. De acolo, o persoană cu care mă împrietenisem a trimis părinților mei o vedere, în care l-am rugat să scrie să sunt bine și că mă aflu în Iugoslavia. I-am scris eu în românește. Au primit acea vedere, dar au fost circumspecți pentru că nu era scrisul meu și credeau că este vorba despre o diversivitate. După cele 23 de zile, am fost transferați într-un lagăr ONU din Belgrad. Am stat acolo 18 zile. În lagăr erau 10 paturi suprapuse, într-o cameră cu un pișoar la mijloc. Stăteam 34 de persoane în aceeași cameră. Dormeam câte doi în pat, alții sub pat sau între ele. Au fost 18 zile demoralizante. Invazia de români era de o sută de persoane pe zi, dintre care 99 erau trimise înapoi, în țară. La început, ni s-a cerut să scriem despre noi. Am povestit prin ceea ce trecuse familia mea, despre interogatoriile la Securitate la care fusese supus tatăl meu, despre legăturile pe care le-a avut cu străinătatea, despre modul în care

răspândea Bibliile primite din afara țării și până la felul în care mă făcuseră utecist, în timp ce eu eram la film, la „Patria” în Deva, cu un prieten. Am avut inspirația ca apoi să îmi notez și pentru mine ceea ce am scris. Urma interviul cu reprezentantul ONU. Scrisesem adevărul, dar urma să îl repet și în fața lui. Am repetat întruna timp de 18 zile ce aveam de spus la interviu”, spune Ovidiu Hada. El continuă: „Când am plecat din România m-am pregătit sufletește pentru ceea ce va urma. Știam că nu îmi voi mai vedea părinții decât cine știe când. Știam că se poate întâmpla orice, dar exista o vorbă între noi, cei care încercam să trecem frontiera, «Mai bine cu flori la cimitir decât cu pachet la pușcărie!». Știam că puteam fi omorâți, că șansele să ne fi prins erau maxime, că puteam fi împușcați sau tăiați de șalupă. Am avut un vis și am crezut în el”. În acele zile de vară din 1989, visul devenea realitate...

Interviul și confirmarea

A venit și ziua interviului. „Cel care era în fața noastră vorbea cu noi în engleză, printr-un translator. Era foarte distant, rece și încerca să ne incurde. Nu m-am încercat în fața lui. Sub stresul în care eram, puteai să te încurci, să uiți. Foarte mulți aveau condiții să fie emigranți politici, dar s-au pierdut în fața reprezentantului ONU. Toți știam că în funcție de acel interviu, care era decisiv, fie îți se dădea hârtiile să ieși «pe hotel», cum spuneam noi, fie veneau și îți puneau cătușele, ceea ce însemna că vei fi trimis înapoi în România. Cel care m-a interviuat avea în față declarația mea scrisă. A văzut că tatăl meu era pastor și m-a întrebat dacă mergeam la biserică, după care mi-a cerut să spun ceva din Biblie.

(Continuare în pag. a III-a)

CALENDAR

13 iunie (Marți)

Soarele a răsărit la 5:31, a apus la 21:01

Luna a răsărit la 15:26, a apus la 1:53
Sărbătoare creștină: Sfânta Mucenită Achilina din Țara Sfântă; Sfântul Ierarh Trifilie.

S-a întâmplat la

13 iunie 1989

- S-au deschis, la Viena, lucrările sesiunii Consiliului guvernatorilor Agenției Internaționale pentru Energie Atomică (AIEA), care dezbătea probleme privind utilizarea în scopuri pașnice a energiei nucleare și efectuarea controlului asupra neproliferării armelor nucleare.
- S-au desfășurat lucrările în plen ale Simpozionului omagial consacrat centenarului Mihai Eminescu, organizat de Consiliul Culturii și Educației Socialiste și Uniunea Scriitorilor din RSR. Evenimentul a avut loc la Ateneu.
- Conferința pe țară a Asociației jurnaliștilor din RSR, la care a participat și Ion Coman, membru al Comitetului Politic Executiv, secretar al CC al PCR, s-a desfășurat în Capitală.
- A încetat din viață artista instrumentistă Loti Georgescu.
- Un nou complex mecanizat de abataj pentru minele de lignit a fost realizat de către întreprinderea de Utilaj Minier Filipești de Pădure din județul Prahova.

Ramona VINTILĂ

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Legenda „omului negru care sugă sângele”

„Sunt o româncă căsătorită în anii '70 cu un italian. «Prost căsătorită». Am avut de-a face încă de atunci, din anii comunismului, cu mentalități incuinate, cu rasism și lipsă de cultură. Unica mea bucurie au fost copiii mei. Fieca mea mare, ca o ironie a sorții, e învățătoare la Roma și e tare mândră. Acum are și elevi români, cu care vorbește în românește.

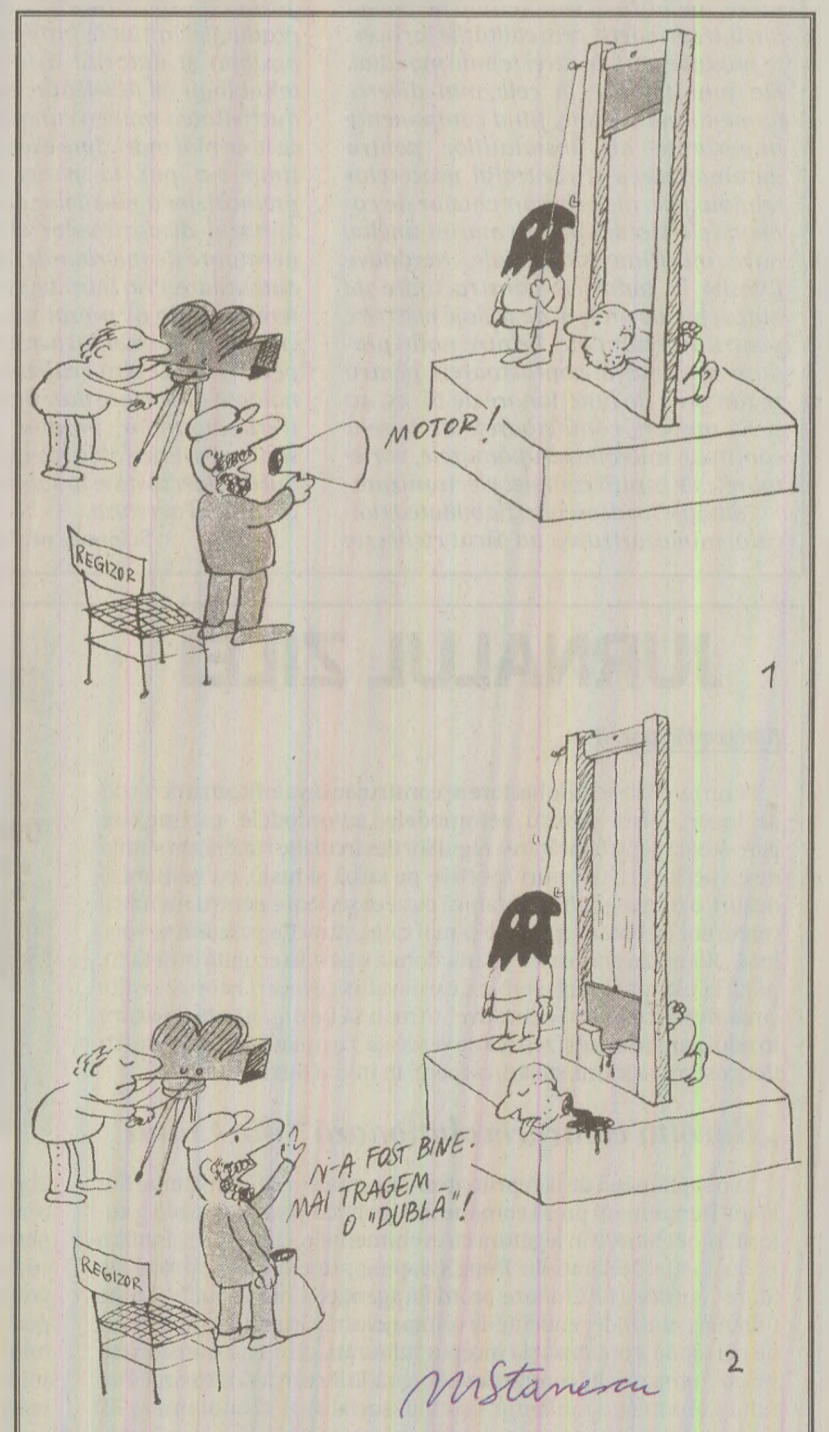
Anul 1989 a fost un an diabolic pentru mine. Aveam părinții la Brăila, bătrâni și bolnavi. Am sosit la ei cu fiul meu, care avea la vremea respectivă 13 ani. Am ajuns seara târziu și încă mă aflam sub teama aceea de «omul negru care sugă sângele». De la gară până acasă am făcut o cursă de 10 minute, pentru că mă temeam foarte tare pentru băiat.

Acasă, tatăl meu era foarte bolnav. Într-o seară a venit Salvarea și mi-a vorbit că nu vedeau să-l consulte pe tata, pentru că erau securile din casă prea slabe. Nu găseam să schimbăm

o butelie, nu găseam nici mâncare la lumea. Cumpăram un fel de salam uscat, iar la restaurant ce puteai comanda era ciorbă de fasole și mămăligă cu pește.

Țin minte că băiatul meu s-a zgâriat într-un fier, iar când l-am dus la spital l-am învățat să nu vorbească în italiană că ne cereau bani mulți. Ca să-l consulte, l-au pus pe băiat pe o masă cu sânge uscat și multă mizerie. Lumea era foarte obosită de acest fel de tratament, de viața aceasta. Când am plecat la București, pentru a ne întoarce în Italia, o cameră la hotel costa 700 de dolari. Iar cei din hotel s-au luat de băiatul meu, că râdea și alerga. Eu l-am apărut și le-am spus că îl voi aduce cândva în România, când nu va mai fi Ceaușescu. Din păcate, deși Ceaușescu nu mai e, s-au schimbat foarte puține lucruri, iar de bine au parte doar ștumiți oameni. România, curaj!”

Niculina MIRCEA

(Continuare în pag. a II-a)

Agenda Elenei Ceaușescu

Primiri la Cabinetul 2 au început la orele 9:00 și s-au încheiat la 18:20.

Au fost și două ședințe de lucru, la „săliță”, cu Nicolae Ceaușescu - una, între orele 10:55-11:15, cu tema „metale prețioase”, cealaltă după-amiaza, (16:15-18:00), „materiale pentru Congres”.

De câte două ori au fost chemați Silviu Curticeanu, Emil Bobu și Constantin Radu. Interlocutori ai Elenei Ceaușescu au fost în acea zi și Nicoloiu, Marin Neagoe, Vasile Bărbulescu, Constantin Olteanu, chemat iarăși împreună cu Suzana Gădea, Cornel Pacoste și Ion Stoian.

În vremea aceasta, simpozionul dedicat lui Eminescu la Ateneul Român alimenta supoziții și zvonuri, răspândite repede în țară. Unii ziceau că Nicolae Ceaușescu nu venise deoarece se temea de scriitorii. Căci agitația din Moldova Sovietică ori din Ungaria din forumul scriitorilor părea pornită. Absența academicienilor Zoe Dumitrescu-Bușulenga era altă știre a zilei. Unii o motivau prin complexele „savante” oficiale în fața distinselor intelectuale, înzestrate deosebit cu talent discursiv și scriitoricesc. Alții ziceau că fusese protejată Elenei până când „și-o luase în cap” cu „recunoașterile internaționale”. Supoziții mai palpabile veneau dinspre „organe”: se zvonea că Bușulenga fusese instigată de foști colegi sovietici de studenție să-i urmeze în fronda pe intelectuali reformatori din blocul comunist. Iar Ceaușeștii aflaseră.

Biografia istoricului și criticului literar Zoe Dumitrescu-Bușulenga e un semnal asupra carierei intelectuale din epocă. Născută în 1920, absolvise Facultatea de Drept în 1943. După război, și-a continuat studenția. În mod straniu pentru relația corporurilor cu timpul și spațiul, doi ani tânăra Zoe apare simultan în cataloage de prezentă ținute la distanță de mii de kilometri. Căci în 1944-1948 a fost studentă la Facultățile de Litere din București și la Institutului Pedagogic „Maxim Gorki” din URSS (1947-1948).

Debutul politic și l-a făcut în URSS (lider al studenților români din institutul sovietic). Să ne amintim și cu acest prilej că trimiterea la studii în URSS însemna a fi selectat pentru eșalonul viitoarelor elite profesionale și totodată politice.

Zoe Dumitrescu-Bușulenga a fost simultan în elita cadrelor universitare (șef de catedră și prodecan la Universitatea București), elita cercetătorilor (director al Institutului „George Călinescu”, membru corespondent al Academiei RSR), a scriitorilor (membru în comitetele de acordare a premiilor literare, printre altele) și, nu în cele din urmă, în elita partidului (membru al CC al PCR între 1969-1974).

Cum în 1989 scosese cea de-a treia carte a sa dedicată poezului național („Eminescu. Viața, opera, cultura”) și tocmai fusese tăiată de pe lista celor propuși să vorbească despre Eminescu la Ateneu, Zoe Dumitrescu-Bușulenga era asociată cu disidența de către zvonari și răspândici.

Lavinia BETA

CULISELE REVOLUȚIEI TEHNICO-ȘTIINȚIFICE

Ceaușescu, cândva alături de Pacepa, în vizită la întreprindere

(Urmare din pag. 1)

Și am apărut eu între cei doi, cu un cap mai mare ca ei, a și apărut o fotografie apoi în Flacăra lui Păunescu. Ei, mici de stat, și eu, înalt între ei!”, își aminteste amuzat Uncheșel. Unul dintre cunoștii săi a făcut chiar o glumă pe chestia asta, întrebându-l dacă nu era cumva acolo și în calitate de bodyguard al lui Ceaușescu. „Era o chestiune standard, directorul spunea o «poezie», marile realizări, turu-turu, cât se putea de repede, ca Ceaușescu să nu aibă timp să pună prea multe întrebări. Apoi era plimbat repede prin fabrică ca să nu-i rămână altceva decât să plece mulțumit. Așa povestește Uncheșel că s-a întâmplat și în 1989.

Omul a fost mai întâi la o întreprindere din Bărlad, inginer-șef, responsabil de concepție, de producție. Și am fost numit director, dar nici unul nu vroia să promoveze, pentru că, fiind șef, trebuia să te ocupi pe lângă producție și de protecția muncii și alte lucruri care te îndepărtau de profesie. Apoi am ajuns, la un moment dat, director la Tehnoton, la Iași, eu ziceam că am fost mutat disciplinar, pentru că fabrica aceea nu mergea deloc pe atunci. Ministrul Necula, un individ foarte cerebral, se săturase de fostul director, între timp și eu anunțasem că vreau să plec de la Bărlad, așa că a spus: «am post la Iași», dar mie îmi era frică de Tehnoton și de CUG. La Tehnoton am ajuns prin ordinul ministrului și mi-a trebuit mult să o pun la punct.

Are o fotografie de când a venit Ceaușescu în vizită la una dintre întreprinderile pe care le-a condus, înainte de 1989. A fost și Pacepa cu el în delegație. S-au luat mai multe instantanee din fabrică la vizita secretarului general. Inginerul Uncheșel a expus câteva fotografii unde, la afișier, și au stat o bună bucată de vreme acolo. „A venit la un moment dat un director din centrală care a zis: «băi, scoateți poza asta, că e și Pacepa». Eu nu știam, eram un director la o fabrică din Bărlad”. Inginerul Uncheșel are și acum fotografia cu pricina (vezi foto 1). Pacepa e situat undeva în stânga mai în spate. Fiind ocupat cu activități de mare răspundere, informațiile

politico-economice despre transformările ce aveau loc nu numai în țară, ci chiar în lume, erau cunoscute de Uncheșel. „Percepeam ce se întâmplă, am aflat despre perestroika, despre posibila unificare a Germaniei. Mai aflam de la Europa Liberă, dar frecventam un cerc de intelectuali cu care mă întâlneam și discutam. Eu eram industriaș, ei erau profesori de istorie, de filosofie, dar îmi plăcea că eram așa diferiți, am avut încredere unul în altul. În mediul industrial în care am lucrat nu exista suspiciune, era un mediu mai curat, noi aveam legi mai stabile, politica nu ne impresiona, aveam slăbiciunea noastră pentru profesie, pentru industrie, pentru sarcinile pe care le aveam, planuri de fabricare etc. La noi invidia și bărfa nu aveau câștig de cauză”, spune Uncheșel. Poziția sa ca director de Centrală era aceea a unui adjunct de ministru. De aceea, era conștient că este supravegheat, că este ascultat. „Mi s-a atras atenția de băiatul de la Securitate: «nu mai spuneți bancuri politice la telefon». La întreprindere era un birou al Securității, iar în birou aveam microfoane. După Revoluție, când au intrat în biroul securistului au găsit un magnetofon. Eu eram conștient că sunt ascultat, aveam grijă să nu vorbesc foarte rău. Nu mi-a fost frică niciodată de ei. I-am spus-o direct în față securistei de la Bărlad: eu sunt prea patriot să-mi fie frică de voi. Antiromânește nu pot gândi, de furat nu se pune problema. În industrie nu prea aveai conflicte cu politica guvernului. Eram odată supărat că nu găseam materiale, că lucram ca vai de capul nostru. Ni s-a recomandat să facem instalație electrică cu sârmă de oțel, era o tâmpenie, noi comentam între noi, ba s-au găsit oameni din industrie care să și susțină treaba asta. O tâmpenie profesională incalificabilă, din obediență o făceau, dar obediența apare la oameni care nu s-stăpâni pe poziție. Pe meseria lor, pe ei ca profesioniști. Însă în industrie nu prea erau carieristi, am avut norocul să îmi aleg traseul de viață în industrie unde oamenii au fost și erau mai cinștiți, mai curăți. Genul nostru de activitate nu lăsa loc la carierism”.

Christinel C. POPA

O „vizită de lucru” din anii '70 în județul Iași, unde Ceaușescu avea să meargă și în 1989, a oferit una din puținele ocazii când I.M. Pacepa (cu ochelari), șeful spionajului românesc, a putut fi fotografiat FOTO: Arhiva personală Emil Uncheșel

DIN ARHIVELE SECURITĂȚII

Raport cu propuneri de închidere a dosarului „Scriitorul” în urma morții lui Nicu Steinhardt

Ministerul de Interne Departamentul Securității Statului Securitatea Municipiului București La data de 28.07.1977 a fost luat în lucru prin DUI numitul Steinhardt Nicu-Aurel, fiul lui Oscar și Antoinette, născut la 29.07.1912, în București, de profesie jurist, membru al Uniunii Scriitorilor, neincadrat politic, cu domiciliul în București, Strada Ion Ghica nr. 3, fost condamnat în 1960 la 12 ani închisoare pentru uneltele contra ordinii sociale.

Baza deschiderii DUI a constituit-o faptul că sus-numitul a fost semnalat cu intenții de a redacta scrieri cu conținut ostil și relații suspecte cu persoane din străinătate.

Pe parcursul urmăririi informative s-a stabilit că Steinhardt Nicu-Aurel încerca să redacteze lucrări literare cu conținut necorespunzător sau să strecoare idei tendințioase, interpretabile, în cadrul unor articole pe care le prezenta spre publicare. O astfel de lucrare, intitulată Jurnalul fericirii, în conținutul căreia evoca perioada detenției și anchetele la care a fost supus, i-a fost confiscată în anul 1984, cu care ocazie a fost și avertizat.

A mai rezultat că cel în cauză a stabilit multiple relații cu persoane din rândul emigrației române reacționare, între care cu Monica Lovinescu și Virgil Ierunca și alți colaboratori ai posturilor de radio străine ostile, cărora a încercat să le transmită date despre fenomenul literar din țara noastră, cu scopul de a fi folosite în propagandă dușmănoasă care se desfășoară la adresa României.

S-a mai stabilit că Steinhardt Nicu-Aurel a realizat legături străne cu o serie de elemente cunoscute cu antecedente politice și penale, inclu-

siv legionari (a căror ideologie a imbrățișat-o încă din perioada detenției), precum și cu o serie de tineri din mediul literar sau cultic, cărora a încercat să le inoculeze ideile retrograde sau mistico-religioase.

În ultima perioadă de timp, sub influența unor emisari trimiși din exterior sub diverse acoperiri, cel în cauză intenționa să adere la așa-zise acțiuni „disident-protestatare”.

La data de 30.03.1989, sus-numitul a decedat și a fost înmormântat în cadrul Mănăstirii Rohia din județul Maramureș. Decesul a fost înregistrat cu certificatul numărul 356/1989, emis de Consiliul Popular al orașului Baia Mare. Față de cele raportate mai sus, propunem:

A se aproba închiderea DUI „Scriitorul”, privind pe numitul Steinhardt Nicu-Aurel și clasarea materialelor la CID, cu menținerea sa în evidența cartotecii general-documentare.

Numiții: Alexandru Ioan, Bulat Virgil, Dombrovski Nina, Ierunca Virgil, Milea Mihai, Paleologu Alexandru, Săplăcan Radu, Stolojan Sanda, Tomaziu George, Baciu Ștefan, care apar ca legături ale obiectivului, vor fi luați în evidența cartotecii general-documentare. Celelalte legături nu vor fi luate în evidență.

Lt.-col. Robu Iosif
Șef colectiv
Lt. col. Deleanu Vasile
De acord:
Șeful serviciului
Lt. col. Anghel Ion
Document din volumul: „Nicu Steinhardt în dosarele Securității: 1959-1989”, Editor: Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, București, Editura Nemira, 2005, p. 385-384

JURNALE PERSONALE

(Urmare din pag. 1)

L-am asculta pe Adrian Pintea spunând versuri eminesciene la repetiția de la Sala de concerte a Radioului. Pintea e însăși melancolic! O durere profundă, pe care o aduce din el, din mari adâncuri de suflet, el e tristetea, nu și-o joacă, nu și încarcă versul în mod mecanic cu ceea ce a învățat în școala de teatru. E o unduire care înfloare, e el, e ceva al lui, din primul țipăt al lui născându-se. I-am și spus asta, nu o dată, ci de multe ori. Mă gândesc și la Caramitru. Nu! Caramitru e altceva. El are seninătate, e pur, e săgalnic, e copilăros, e tandru, acesta e și motivul lui Caramitru că poate spune o poezie de Eminescu, de exemplu, în zeci de variante, e și puțin farsur în felul lui! Dar melancolia nu o are! Caramitru e prinț înveșmântat în alb! Pintea e marele prinț al mătăsurilor negre, al predestinării într-un rugăciune, moarte și infern. (Dar numai pe scenă!). Doi, „ingeri”, unul de-a dreapta și unul de-a stânga lui Eminescu-Dumnezeu! Două voci răscolitoare, eu însă plecându-mă spre cea a „printelui negru!”

portative culturale în pauzele dinaintea sau de după ținerea conferințelor mele.

„E împietrită să copleşești geniul cel mai strălucitor al culturii românești prin contrapunerea brutală a altor „personalități”, care nici nu știe a exprima corect româneste.

Emil Bobu, Constantin Olteanu, Suzana Gădea, Dumitru Popescu „Dumnezeu” erau în prețiu și supravegheau sala căreia i-au oferit acest spectacol omagial...escu. Bobu, culmea culmilor, a citit versurile Luceafărului! În telegrama adresată lui de participanții la simpozionul omagial dedicat centenarului Mihai Eminescu, numele lui Eminescu e amintit de trei ori, iar al lui...escu de 9 ori! Pe cine oare au „omagiat?”

Cine Bobu, Arhitect în „Epoca de aur”, f.l., Fundația Academia Civică, 2004, p. 234-235

Iată-mă într-o trecere episodică prin Butău... Această zbatere la București pentru binele grupului și mai puțin...meu... Poate (zic poate!!!) apare soareș, și pe ulița VOUA dacă strângem relațiile cu clubul de fotbal Steaua. Să vedem ce-o ieși...

Adrian Fetecău, jurnalist republicat

La televizor, un spectacol de teatru catastrofal, închid și aștept o relatare filmată despre „Simpozionul Național Mihai Eminescu”. Hai că-i ridicol, dacă n-ar fi trist de tot, bufonerie sinistru. Se dă citire mesajului eroic, se pronunță de vreo zeci ori numele lui Eminescu, de vreo 50 de ori numele Toamtei de renume mondial și de peste 100 de ori numele Paranoicului... și deasupra tuturor va vorbi vreun mititel! Nu slăvind-te pe tine, lustruindu-se pe el! Sunt citate versuri eminesciene cu „Zdrobiți înduriala cea crudă și nedreaptă” cu „Eu îmi apăr sârăcia și nevoile și neamul” (în epoca de aur). Și cine-a îndrăgăsit străinii... Să le cităm și noi câteva versuri... „N-avem oameni ce se luptă cu retoricele sulții/ În aplauzele grele a canalei de uliți/ Panglicarii în ale țării, care joacă pe pe funii,/ Măști cu toate de renume din comedia minciunii?” (...)

C. Trandafir, Jurnal în curs de apariție la Editura Libro

A avut loc (în 13 iunie, n.red), sub cupola Ateneului, Simpozionul național dedicat centenarului Eminescu. S-a transmis la tv și în direct: a avut loc o Sărbătoare a sufletului românesc într-o adulație cu caracter politic, rece, lipsită de modulația rafinată a actului de cultură. În sală n-am văzut figuri proeminente ale poeziei noastre, cum sunt Ioan Alexandru, Marin Sorescu, Ana Blandiana, n-am văzut literați ca Zoe Bădulescu, Nicolae Manolescu etc. În schimb, am descoperit figurile tîmpite (sic!) ale câtorva „activiști” în domeniul „culturii” pe care i-am întâlnit la conferințele pe care le-am ținut prin capitală sub egida comitetului municipal de partid București, activiști cu care n-am putut dialoga pe aceleași

Titel Constantinescu, Frica și... alte spaima, București, Editura Victor Frunză, 1996, p. 324-325

Trece o vreme, iar salvatorul de-atunci se trezește, într-o zi, că are nevoie musai de niște carne. Își aduce aminte de mai vechea sa cunoștință și sună la numărul de telefon al prea înfluentului vânzător la un magazin de carne. Îi răspunde o femeie și, după ce se recomandă, trece la subiect: — Stimate tovarășe, soțul dumneavoastră mi-a promis că mă poate ajuta cu niște carne. Am și eu nevoie de două kile de carne de porc și de alte două de carne de vită. — Carne, de unde atîta carne? — se miră vocea de la celălalt capăt al firului. — Păi așa mi-a spus el atunci când ne-am cunoscut, că este gestionar la un magazin de carne și că, dacă o să am nevoie, pot să apelez la ajutorul său... — Să fie el al dracului de bețiv și de lăudăros! — tună vocea... așa face el de câte ori se îmbată: se dă mare și tare. — ??? — Păi dumneata nu te-ai uitat la el cum arată? Are el fată de gestionar la carne? De unde și până unde? E și el, acolo, un prăpădit de arhitect!

Șerban CIONOFF

ARTICOLUL ZILEI

Tehnologii moderne, produse de înalt nivel calitativ

Preocupat în permanență de înnoirea și modernizarea producției, de promovarea noilor tehnologii, colectivul Întreprinderii „Electroaparataj” din Capitală a asimilat în fabricația curentă, în ultima perioadă de timp, noi tipuri de produse, care se disting prin performanțele lor deosebite.

După cum ne relatează inginerul Ion Alexe, membru al comitetului de partid din întreprindere, prin calitățile lor aceste produse sunt de nivel tehnic mondial. Ele sunt folosite în cele mai diverse domenii industriale, fiind componente importante ale instalațiilor pentru automatizarea și controlul proceselor tehnologice, ale echipamentelor de comenzi electronice pentru mașini-unelte, nave maritime și fluviale, aeronave folosite în industria constructoare de autovehicule grele și de utilaje electrice pentru tracțiuni etc. Printre noile produse se numără: contactoare pentru regim greu de funcționare de 16, 25, 40 și 63 amperi, contactoare de curent continuu, microîntrerupătoare, variatoare de turații complet electrificate.

Calitățile lor deosebite, fiabilitatea ridicată, miniaturizarea au făcut ca aceste

produse să fie solicitate din ce în ce mai mult și la export. Așa se și explică, de altfel, faptul că planul producției de export pe primele cinci luni ale acestui an a fost depășit cu 6,5%, iar numărul țârilor în care se livrează produsele întreprinderii s-a mărit, ajungând la peste 30.

Obținerea acestor importante succese în muncă, în contextul amplului program de organizare și modernizare a producției inițiat în întreprindere, a fost posibilă și datorită asimilării de noi tehnologii de fabricație, prin care productivitatea muncii cunoaște valori din ce în ce mai mari. Spre exemplu, de puțin timp s-a pus la punct sistemul de preîncălzire a pastilelor de bachelită cu ajutorul dispozitivelor electronice generatoare de microunde, realizate prin autoutilare. Prin introducerea acestui sistem în secția de presat mase plastice, a crescut randamentul acestor operații cu peste 30%. O altă realizare este și tehnologia de sortare automată a microîntrerupătoarelor, produse fabricate în serie mari. Prin folosirea ei a crescut gradul de obiectivitate în controlul tehnic de calitate al acestora.

Scinteia, nr. 14.561/1989

DIN „BANCOTECA EPOCII DE AUR”

LĂUDĂROSUL

Cum la mare preț în (l) „epocă” se aflau bilanțurile triumfaliste și raportările fictive, nici nu este de mirare dacă, treptat dar sigur, ținta bancurilor politice au devenit tocmai manifestările de megalomanie, ifosele găunoase și lăudăroșenia fără jenă și fără opreliști de bun simț. Cu atât mai abilită era luată în răspăr pretenția unora de a părea mai ceva decât erau și de a se lăuda cu ceea ce nu au sau cu ce nu puteau face. Și pe ce se putea miza dacă nu pe ifosita tembeală a celor care se dădeau măreți” cu ceva ce lipsea românului de rând? Adică, niscăi ceva de-ale gurii, lucruri pe cât de răvnite pe atât de greu de cumpărat, pentru care îți trebuiau ba niște ore îndelungate la cozi interminabile, ori ceva cunoștințe în „mediul de specialitate”. Așa s-a născut, pe atunci, vorba de duh: „Cine nu are bătrâni — care să stea la coadă de cu seară! — și-și cumpere!”

Prin vara lui 1989, hătrul nostru coleg, Radu Georgescu, de la „Ferneia”, mi-a spus și acest banc de epocă: „Pe stradă, în centrul Bucureștilor, la o oră de maximă aglomerație, un trecător cu pas mai mult decât șovăielnic, este cât-pe-aci să fie călcat de o mașină care venea în trombă. Spre norocul lui: la locul cu pricina, se afla un om mai sprinten care l-a smuls din fața bolidului. După ce l-a lăsat câteva minute ca să își revină, salvatorul l-a luat la rost: — Vezi ce era să pățești dacă nu te uiți pe unde calci?”

Proaspătul scăpat cu viață nu mai conținește cu mulțumirile: — Tovarăș dragă, îți voi rămâne veșnic recunoscător, nu te voi uita în vecii-vecilor. — Lasă astea, răspunde celălalt, bine că ai scăpat. De-acum să fii atent pe unde mergi. — Nu se poate, nu te las până nu mă revanșez. Uite, asta e telefonul meu. Te rog să mă suni și la miezul nopții dacă ai nevoie de ceva. Sunt gestionarul unui magazin de carne și am relații mari. Nu mă uit la ce dau dacă am să răspălesc un om ca dumneata.

Trece o vreme, iar salvatorul de-atunci se trezește, într-o zi, că are nevoie musai de niște carne. Își aduce aminte de mai vechea sa cunoștință și sună la numărul de telefon al prea înfluentului vânzător la un magazin de carne. Îi răspunde o femeie și, după ce se recomandă, trece la subiect: — Stimate tovarășe, soțul dumneavoastră mi-a promis că mă poate ajuta cu niște carne. Am și eu nevoie de două kile de carne de porc și de alte două de carne de vită. — Carne, de unde atîta carne? — se miră vocea de la celălalt capăt al firului. — Păi așa mi-a spus el atunci când ne-am cunoscut, că este gestionar la un magazin de carne și că, dacă o să am nevoie, pot să apelez la ajutorul său... — Să fie el al dracului de bețiv și de lăudăros! — tună vocea... așa face el de câte ori se îmbată: se dă mare și tare. — ??? — Păi dumneata nu te-ai uitat la el cum arată? Are el fată de gestionar la carne? De unde și până unde? E și el, acolo, un prăpădit de arhitect!

Șerban CIONOFF

JURNALUL ZILEI

(Urmare din pag. 1)

Pe un teren de 100 de hectare se construiau un amfiteatru de 2.500 de locuri, piste pentru aeromodele, automobile, carting, un parc-școală pentru învățarea regulilor de circulație rutieră, un ștrand de 4.500 locuri, terenuri sportive pe iarbă și nisip, cu vestiare și dușuri, o micro-grădiniță botanică cu zece sectoare pentru membrii cercurilor de botanică, și câte și mai câte... Atracția parcului se voia, însă, „România pitorească”, harta florală a țării, executată în detaliu, până la ultimul județ. Serbări, carnavaluri, evocări istorice și alte „manifestări cultural-educative” urmau să fie organizate de-acum în noul parc. Sporise și zestrea de verdeată, cu miile de arbori plantați (tei, castani, salcâmi, stejari, carpeni) în inima Bucureștilor.

„Revolta contrarevoluționară” din China

La o săptămână de la reprimarea sângeroasă a demonstrației din Piața Tiananmen, presa românească publica poziția oficială a autorităților chineze în legătură cu evenimentele. Oficiul Știința a preluat astfel declarația lui Deng Xiaoping, președintele Comisiei Militare Centrale a RP Chineze, acordată agenției „China nouă”: „Aceste tulburări sunt independente de voința noastră. Grupul foarte restrâns de persoane a organizat la început tulburării, care s-au transformat practic într-o revoltă contrarevoluționară. Ei încearcă să răstoarne Partidul Comunist, să înlăture sistemul socialist și să submineze RP

Chineză pentru a instaura o republică burgheză. Lichidând revolta contrarevoluționară, Armata Populară de Eliberare, Poliția militară și personalul securității publice au dat dovadă de o înaltă conștiință și curaj. Deși își riscă viața, ofițerii și soldații armatei noastre nu au uitat poporul, indicația partidului și interesele statului. Armata noastră poate fi pe drept numită armata populară și bastionul de oțel al statului. Această încercare a arătat că armata este bine pregătită”. Despre miile de morți din timpul incidentelor, de care presa mondială vuia indignată, zărele românești nu scriau însă în 1989.

„Protestăm împotriva reprivatizării fabricilor”

Și mai aproape de România, în țara „frățescă” Ungaria aveau loc reforme și mișcări ample de protest. Urmând metoda deja aplicată în cazul Chinei, presa românească menționa doar punctul de vedere al „tovarășilor” din Mișcarea „Platforma de unitate marxistă a Partidului Muncitoresc Socialist Maghiar”, preluat din ziarul Nepszabadsag: „Protestăm împotriva reprivatizării fabricilor, pământului și pădurilor, împotriva scoaterii țării la mezat. Nu acceptăm șomajul, veniturile obținute fără muncă, sistemul de pensii care pe de o parte nu asigură minimum de existență, iar pe de altă parte acordă pensii excesive. Cerem ca mijloacele de producție să intre în proprietatea obștească reală a producătorilor.”

Inflație de invenții și inovații

Conform statisticilor ziarului Dobrogea nouă, la Întreprinderea de construcții navale din Constanța, la fiecare două săptămâni, se propunea câte o invenție și unul din zece „oameni ai muncii” era inovator sau inventor. Nu era domeniu în care „geniul creator al oamenilor muncii” să nu se manifeste, mai scria ziarul. Pereți gofrati, noi tipuri de pinteni de cărmă, metode de reconducere a motoarelor Diesel, erau doar câteva dintre ideile geniale ale constructorilor de la malul mării. Nicolae Orac, inginer și inventor deopotrivă, explica astfel cheia succesului: „Toți sunt animați de orgoliul profesional, de pasiune față de tehnica de vârf, de dragoste

nestrămutată față de locul lor de muncă, fiind mândri că își aduc contribuția în înfăptuirea programului de construcții de nave de mare tonaj, la dotarea flotei noastre maritime cu nave de calitate superioară”. Cu pasiune studiaseră inginerii și muncitorii și revistele occidentale de specialitate din care se inspiraseră!

„Gata cu prășitul, că începe secerișul!”

În timp ce în sudul țării, țărâanii „cooperatori” se aflau în plină campanie de secerăsi, mai la nord, în județul Brașov, unele „unități agricole” nu terminaseră nici prășitul porumbului. „În Țara Făgărașului (...) prășitul manual nu a luat sfârșit niciunde, date fiind suprafețe mari cu porumb și culturile mai puțin avansate decât în celelalte zone ale județului (scuze, doar parțiale, desigur)”, scria ziarul Drum nou într-un articol intitulat „Gata cu prășitul, că începe secerișul!”

Bazarul de la pista de patinaj

La Miercurea Ciuc, pe timp de vară, pista de patinaj viteză din apropierea patinoarului din localitate se transforma în spațiu de expoziție. Bunăoară, în 1989 s-a desfășurat „Târgul de primăvară-vară al cooperăției meșteșugărești și al cooperăției de producție, achiziții și desfacere a marfurilor”, mai pe românește, un bazar în toată regula. Timp de două zile, fiecare vizitator a cumpărat ce a vrut de la cele 60 de standuri. Căci „gama de produse” era variată, după cum se lăudau organizatorii.

Florin MIHAI

DRUM CĂTRE LIBERTATE

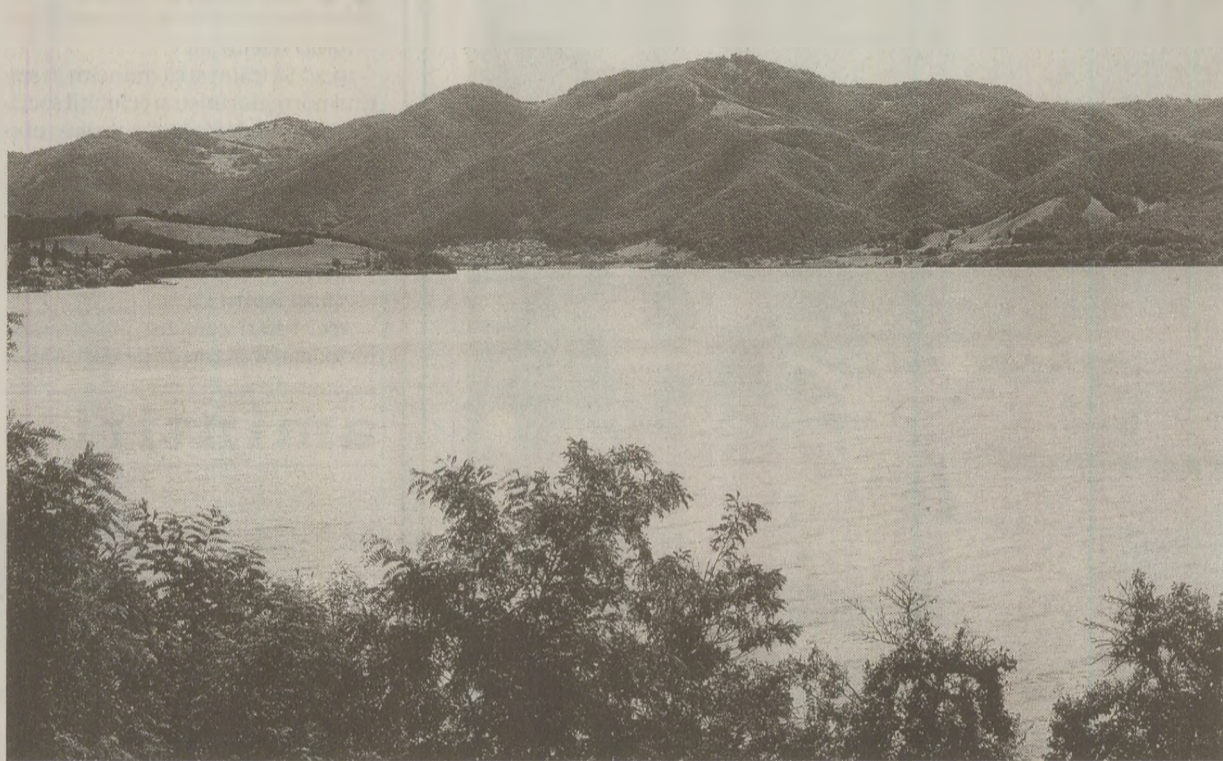
AMERICA VIA LAGĂRUL ONU DIN BELGRAD

(Urmare din pag. 1)

I-am zis versetul de aur al Bibliei «Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui fiu să moară și oricine crede în El să nu piară și să aibă viața veșnică». Mi-a solicitat să spun următorul verset. I-am replicat că nu sunt predicator, dar pot să îi cânt câteva cântări. Mi-a răspuns că nu mai e nevoie. Am fost salvat de faptul că am fost stăpân pe mine. El era acolo în control, vroia să vadă dacă spunem adevărul, ai motive, e adevărat ce scrii. Aveam nevoie de dovezi. Eu am fost acceptat pentru că am fost și refugiat politic, și religios. A mai durat apoi câteva zile până a venit răspunsul. Îmi amintesc că lucram, lipeam mănere la plase de hârtie. Abia după ce dădeai interviul și până la aflarea răspunsului, aveai voie să lucrezi.

A venit cineva și m-a anunțat că am primit undă verde, mi s-a spus că voi fi liber. Nici nu pot descrie în cuvinte ce am simțit atunci. Cred că a fost cea mai fericită zi din viața mea până atunci. În fiecare zi, după micul dejun, veneau și luau câte trei-patru, cărora le puneau cătușe, și aduceau alții în loc. Îi luau de lângă noi. Vă imaginați ce stres era?! Și asta se întâmpla doar cu cei care fuseseră la interviu și nu li luaseră. Reprezentanții ai lagărului mi-au înmănat documentele, o legitimație cu care puteam să circulez liber prin oraș, cu care puteam să merg gratis cu mijloacele de transport în comun și să intru în orice ambasadă unde aș fi dorit să cer azil politic. Am fost trimis la un fel de motel. La data de 6 august a fost prima aniversare a mea în libertate. După o perioadă, am primit niște formulare pentru ce țară vrem să aplicăm. Am depus cererea pentru SUA, iar în luna august am avut interviu la ambasadă acestui stat la Belgrad. Am luat și acel interviu. Era destul de important să ieși interviu, pentru că celelalte țări țineau cont dacă te respingeau.

Din păcate însă, prietenul său Remus nu a trecut interviul și a fost trimis în țară. Astăzi locuiește în Germania. După ce a plecat din lagăr, îl tot aștepta, dar apoi a aflat că a fost trimis în țară.

Pentru unii, Dunărea a fost poarta către libertate. Pentru alții, doar gardul dintre două lagăre: lagărul mai mare - numit România - și cel de refugiați din Iugoslavia FOTO: Arhiva personală Puiu Sălăgeanu

Către țara tuturor posibilităților

Apoi a urmat căutarea unui sponsor, care să suporte cheltuielile de transport până în Statele Unite ale Americii. „Am apelat la o societate catolică din SUA, care plătea biletele și cu care am încheiat un contract, prin care mă angajam că le voi returna banii într-o anumită perioadă de timp. Țin minte că era vorba despre 10 dolari pe lună. Am dat acei bani mai repede înapoi.” La data de 18 decembrie 1989, am zburat spre Statele Unite, din Belgrad, prin Frankfurt, New York și apoi Los Angeles, acolo unde urma să mă aștepte un păstor român, stabilit în Anaheim. Îmi amintesc și acum că am stat în avion pe unul dintre locurile din spate. La plecarea din Belgrad am primit niște documente. Eram toți cei care fuseserăm acceptați trecuți pe un tabel. Era biletul spre libertate. Am ajuns pe aeroportul din Los Angeles, iar avionul în care mă

aflam a fost direcționat la o altă poartă și am constatat că nu mă aștepta nimeni. Aveam cincii dolari în buzunar. Am ieșit la o stație de taxi și autobuz, aveam la mine adresa și numărul de telefon ale celui pastor. Dispererul de la stație, amabil, a sunat la acel număr de telefon, dar sponsorul meu se mutase de la acea adresă. Am vrut să merg în zona în care locuia, dar cincii dolari erau insuficienți. M-am întors în aeroport și atunci am auzit voce care mă striga de la microfon, în românește. Erau 20 de persoane care mă așteptau, prietenii ai celui pastor. Anii în șir, am mers și eu la aeroport când veneau românii. Țin minte că m-au dus la un restaurant, nu îmi era foame, am avut un șoc. Într-adevăr este exact ca în filme, asta am simțit atunci. A fost incredibil, nu pot să descriu în cuvinte! Într-un timp, aflase că s-a întors în România, că începuse revolta la Timișoara, iar după aceea a înțeles un lucru: „După ce l-au executat pe Ceaușescu mi-am dat seama că a fost o lovitură de stat.

Spune că a învățat un lucru, acolo, la mii de kilometri departe de România: «Eu, un om neînsemnat, am fost acceptat de către toți cei din jurul meu, așa cum eram, fără să știu limba, tradițiile. Am înțeles că depinde în totalitate de mine dacă voi fi un învingător sau un ratat!».

Înapoi în România

S-a întors pentru prima oară în România în 1991. „Am revenit în România. Îmi amintesc că am aterizat pe întuneric, se făceau lucrări la Aeroportul Henri Coandă. Aveam impresia că a fost lovitură de stat, că s-a răsturnat iar guvernul. Erau soldați cu puști lângă avion. Nu am vrut să cobor. Când am intrat în aeroport, am răsuflat ușurat!” S-a întors în România apoi de 23 de ori până în 2007. În ianuarie 2008 s-a întors în țară. Tot în vară și tot în luna iunie a anului 2008 a câștigat funcția de primar al municipiului Hunedoara.

Mondise HIHN

DIN ARHIVA CC AL PCR

Stenograma ședinței de lucru din ziua de 13 iunie 1989 cu privire la pregătirea Congresului al XIV-lea al PCR

Ședința a fost prezidată de tovarășul Nicolae Ceaușescu.

La ședință au participat tovarășii: Constantin Dăscălescu, Elena Ceaușescu, Manea Mănescu, Emil Bobu, Gheorghe Oprea, Constantin Olteanu, Vasile Bărbulescu, Ion Coman, Constantin Radu, Ion Stoian, Silviu Curticeanu, Ion Dincă, Ludovic Fazekas.

Tov. Nicolae Ceaușescu: Să vedem cu pregătirea Congresului al XIV-lea.

Vrem să avem vineri ședința Comitetului Politic Executiv și apoi să stabilim data ținerii plenarei.

Există propunerea ca să facem Congresul la 20 noiembrie.

Vorbăria aceasta s-o concentrați la sfârșit.

Tov. Emil Bobu: Am înțeles.

Tov. Nicolae Ceaușescu: Materialele sunt lăsate pe seama comisiei de organizare a Congresului.

Ordinea de zi a Congresului se propune a fi următoarea:

1. Raportul; 2. Raportul Comisiei de Revizie; 3. Directiva-Program; 4. Alegerile.

Alte probleme nu avem în vedere să mai dezbaterem?

Tov. Silviu Curticeanu: Așa a fost și la Congresul trecut.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu: Acestea sunt punctele la ordinea de zi!

Tov. Elena Ceaușescu: În rest ca la toate congresele pe care le-am avut.

Tov. Nicolae Ceaușescu: Delegații pentru congres: se propune să fie un delegat la 1.150 membri de partid. Aceasta înseamnă 3.326 de delegați, din care 38 și ceva la sută din industrie, 20% din agricultură, comerț, cooperatie - 3%, cercetare - 4,5%.

Poate aici să-i facem mai grupați.

Tov. Elena Ceaușescu: Să fie o compoziție mai restrânsă, că prea este detaliată.

Tov. Nicolae Ceaușescu: Activiștii de partid 15%, organizații de masă 3%, aparat de stat 5% și ceva,

ofițeri 1,9%, studenți 17%.

În general, la muncitori este o creștere de 160 aproape.

Pensionari cu stagiul din ilegalitate sunt prevăzuți 50.

Dar noi de fapt am avut și trebuie să facem altă repartitie: muncitori, intelectuali. Aici ați grupat pe alte criterii.

Tov. Emil Bobu: Există în prima anexă gruparea pe categorii sociale și în celălalt material sunt puși pe domenii.

Tov. Nicolae Ceaușescu: Muncitori sunt prevăzuți 39% - 1.297; țărani 499 - 15%; intelectuali și funcționari 1.480.

Tov. Emil Bobu: Intră și activiștii de partid.

Tov. Nicolae Ceaușescu: Atunci pe cei din comerț și cooperatie ia-ți pus la intelectualii?

Tov. Elena Ceaușescu: Cred că la funcționari.

Tov. Nicolae Ceaușescu: Da, intelectuali și funcționari!

Nu sunt bine repartizați.

Muncitorii din agricultură nu intră în numărul de muncitori?

Tov. Emil Bobu: Intră din SMA și IAS.

Tov. Nicolae Ceaușescu: Ai aici 168 de specialiști din agricultură.

Atunci, unde ai specialiștii din industrie?

Pentru comerț și cooperatie sunt propuși 120. Sunt foarte mulți.

Directorii și inginerii din întreprinderi unde sunt?

Tov. Emil Bobu: Sunt la capitolul: Muncitori în transporturi, construcții.

Nu i-am defalcat.

La muncitori trebuie puși și specialiștii.

Tov. Elena Ceaușescu: Și intelectuali și funcționarii trebuie puși!

Tov. Nicolae Ceaușescu: Să puneți muncitorii propriu-zis, specialiști, ingineri, subingineri din producție.

Aceiași lucru să punem și la agricultură: țărani și specialiști din agricultură.

Tov. Elena Ceaușescu: Trebuie să-i defalcăm pe profesii.

Cum am avut la congresul trecut: am avut 35 de ingineri, nu 181; din industrie am avut 85 de ingineri, 45 de tehnicieni; am avut 175 de oameni de știință și acum propunemți mai puțini?

Acum mai mărim ceva! După muncitori, vii cu cooperatiile!

Luați cum am avut la congresul trecut!

Să fie totul într-o anexă și clar!

De asemenea, trebuie să vedem cu pensionarii.

Tov. Elena Ceaușescu: Să vedem ilegalități care lucrează!

Tov. Nicolae Ceaușescu: Să-i alegem în diferite sectoare, că altfel, dacă nu lucrează, nu are rost să propunem!

Deci, la aceasta trebuie să aducem îmbunătățiri.

Acum avem 3.326 propuși.

Sunt mai mulți.

Tov. Elena Ceaușescu: Toți participanții se ridică până la 4.000 și ceva.

Tov. Nicolae Ceaușescu: Sunt circa 800-1000 de invitați.

Aici sunt propunerii pentru ținerea adunărilor pentru conferințele județene de partid.

Conferințele orașenești și municipale sunt propuse a se ține între 1 septembrie și 15 octombrie, iar conferințele județene de partid la 25 octombrie.

Până la 15 octombrie să aibă loc aceste conferințe, unde să se discute dezvoltarea economică a județelor și alegerile pentru desemnarea candidaților pentru Comitetul Central și Comisia Centrală de revizie.

Pentru Comitetul Central să propunem să păstrăm, de regulă, aceleași principii ca data trecută.

Noi avem acum 265 de membri plini și 181 de membri supleanți ai Comitetului Central. La membri supleanți nu este nevoie să fie număr fără soț.

Arhivele Naționale, Fond CC al PCR - Secția Căminarilor, dos. nr. 44/1989

Autofinanțarea culturii: Teatrul, între matricole și rățoi de vată

(Urmare din pag. 1)

O bazaconie doctrinară, de care chiar și autorul cred că, astăzi, „se delimitează”. Mai erau spectacolele făcute la Casa de Cultură a Sindicatelor în care erau aduse laude Partidului și Tovarășului, spectacolele de muzică și poezie patriotică, prezentările ocazionale...

În culise

Să aruncăm acum o ultimă privire în spațiile scenei, pentru că, fără culise, „spectacolul teatrului” nu este complet. Autofinanțarea, pe lângă imensa capacitate de sacrificiu a teatrului românesc, a avut o singură calitate: a pus mîntea în mișcare, determinându-i pe managerii să găsească soluții acolo unde totul părea imposibil de continuat. (În paranteză fie spus, această luptă cu condiția umană pare a continua și astăzi.) Ca să înțelegem anomalie sistemului de atunci, să trecem în revistă câteva personaje ale timpului. Prim-secretar al „județenei de partid” era de doi ani Ion Bogdan Băluță, venit de la Botosani, o dată cu Stelian Preda, fost director al Teatrului „Mihai Eminescu”, și cu soția acestuia, Genevieve, actriță-păpușar. Preda a fost numit repede director al instituției de cultură din oraș și au primit imediat de la stat și un apartament, situat chiar în ușa teatrului. A schim-

bat și vechea Dacie 1100 cu una nouă, 1300. Apoi, pentru că așa o cereau timpurile, a devenit dirijorul corbei de sacrificiu, la „Bacovia”. Instituția se afla, ca și Filarmonica, Biblioteca și Muzeul, în plină epocă de „autofinanțare”. „Autofinanțare” - carevasăzică banii pentru salarii, spectacole și întreținere nu mai veneau decât într-o măsură prea mică de la bugetul județului și aproape orice cheltuială trebuia susținută din venituri proprii. Nici vorba, ca acum, să găsești un „sponsor”! Așa că actorii, după orele de repetiție și până la ceasul spectacolului, treceau la alte îndelungate, care nu aveau nici în clin, nici în mănecă de-a face cu ceea ce învățaseră ei la IATC. În atelierul vesnic înghețat al pictorului decorator Silviu Rogojnșchi, ei imprimeau cu vopsea galbenă, după un șablon, bucată cu bucată, sute și mii de matricole. Liceenii care veneau seara la piesele de teatru, aplaudându-i în picioare pe artiști, nici nu bănuiau că poartă pe mâna stângă obligatoria matricolă la care truseră actrițele Constanța Zmeu sau Ioana Ene, partenere pe scenă, dar și „la matricole”. Dacă un dramaturg s-ar inspira astăzi din experiența acelor ani, ar trebui să introducă în piesă și următorul dialog: „Tu ce vopsești?”, „Liceul Economic. Tu?” „Eu fac matricole pentru liceul de sport.” Dar matricolele nu se pictau tot anul. Era muncă... de sezon. După ce erau finalizate

comenzile, trebuia să găsească altceva de făcut. Cineva a inventat „rățoi de vată”, mănuiți de sfiori. „Degetele mele nu mă mai ascultau, în frigul acela...” - își amintea, după aproape 20 de ani, și actrița Cătălina Murgea de zilele acelea din „Iarna rățoilor”. Păsările acelea viu colorate, cu patru sfiori și două șipci de lemn pentru mănuit, au făcut mulți copii să viseze că, într-o zi, se vor face actori-păpușari. Ei nu știau însă prin ce avatururi treceau actorii atunci, pentru a putea susține teatrul și a avea, seara, bucuria de a juca și de a aduce puțină magie în inima spectatorilor. În timpul acesta, Stelian Preda, actor și director, se lupta cu nemulțumirea angajaților teatrului. Se căciulea cum putea în fața șefilor, a lui Petru Enăsoaie, la Comitetul de Cultură, a lui Ion Bogdan Băluță, la Comitetul județean al PCR. Adesea, spunea: „O să joc într-o zi la tovarășul Băluță, «marea scenă»...”. N-a fost însă bun de tragedie și cu atât mai puțin de comedie. „Scenele” din biroul lui Băluță, ca și „jocurile de noroc” patronate de un fost mecanic auto, pe nume Sechelariu, erau doar paleativele acelor vremuri. Teatrul a mers aproape prin el însuși, prin dragostea publicului și prin puterea de sacrificiu a actorilor, care ar fi făcut orice pentru a nu pierde privilegiul de a trăi seară de seară pe scândura scenei, mereu într-o altă realitate.

Tudor CIREȘ

RESTITUIRI

Denis Deletant, solidar cu semnatarii Scrisorii celor șapte

Departamentul Securității Statului

Nota nr. 0472604

Către UM 0625 București, tov. comandant al acțiunii Eterul

În cadrul emisiunii în limba română difuzată de postul de radio BBC, la ora 19.00, s-a transmis o scrisoare a lui Dennis Deletant, lector la catedra de studii românești a Institutului de studii slavonice și est-europene, scrisoare apărută în ziarul britanic The Independent. Redăm textul acestei scrisori: „Ieri am aflat că scriitorilor Geo Bogza, Ștefan Augustin Doinaș, Dan Hăulică, Octavian Paler, Alexandru Paleologu și Mihai Sora li s-a interzis să mai publice, ca urmare a declarațiilor de solidaritate cu poetul Mircea Dinescu. Acesta este ținut sub arest de la data de 17 martie, pentru vina de a fi primit în vizită, fără avizare prealabilă, diplomați și ziariști străini. Iată încă o măsură a regimului de a-i reduce la tăcere pe cei ce îndrăznesc să-l critice și de a se izola de restul lumii. Drepturile și libertățile în orice țară civilizată se bazează pe respectul față de demnitatea ființei umane, a cărei nesocotire a dus la starea de robie în care se află acum po-

porul român. Principalul vinovat pentru această stare de lucruri este președintele român. (...) Razele de lumină din bezna din țară au nevoie de sprijinul și atenția noastră, pentru a se pune capăt, fără întârziere, chinurilor la care este supus neamul românesc.”

Document din volumul: Cartea albă a Securității, editor: Mihai Pelin, București, Serviciul Român de Informații, 1997, p. 431

...

Dintre măsurile specifice întreprinse în ziua de 25 aprilie a.c. pentru cunoașterea și controlarea activității lui Brucan Silviu și a membrilor săi de familie au rezultat următoarele:

● O mare parte din discuțiile purtate la domiciliul s-au referit la telegrama trimisă de ambasadorul olandez Frederich Storck, prin care-l invita pe Brucan Silviu să participe la recepția ce o va oferi, la 28 aprilie a.c., cu ocazia Zilei Naționale a Olandei. Cu toții au apreciat că poștașul era în realitate un ofițer de Securitate, iar telegrama un pretext pen-

tru a le stabili reacția.

● Brucan Silviu (...) și-a informat soția că în urmă cu o zi a observat-o pe Cristea Tatiana, o fostă colaboratoare din ilegalitate a lui Georgescu Teoharie, trecând de... fața casei lor și că „aceasta a vrut probabil să... făcut”. Tov. gen. col. Iulian Vlad a ordonat identificarea ei și prezentat (indescifrabil) LT. Col. Diaconescu.

● Brucan Anca l-a informat pe tatăl ei că în timp ce a fost după cumpărături, a observat că parculețul din apropierea străziiilor este închis și declarat zonă interzisă. De asemenea, i-a spus că a aflat despre faptul că Deșliu Dan ar fi internat de circa o săptămână la Spitalul nr. 9. Vom acționa pentru identificarea lui Cristea Tatiana și luarea ei în verificare pentru a stabili dacă prezența sa în zonă a fost legată de obținerea, prin observare, a unor detalii cu privire la situația lui.

Document din volumul: Dosarul Brucan. Documente ale Direcției a III-a Contraspoiaj a Departamentului Securității Statului (1987-1989), Iași, Editura Polirom, 2008, p. 618-619

ECONOMISEȘTI și CITEȘTI!

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI
O colecție de literatură românească

În fiecare miercuri,
numai cu

JURNALUL NAȚIONAL

CEL MAI CITIT ZIAR DE CALITATE

www.jurnalul.ro

10,9

LEI

Cărțile se distribuie la chioscuri sau cu abonamentul Jurnalul PLUS și Jurnalul cu Carte.

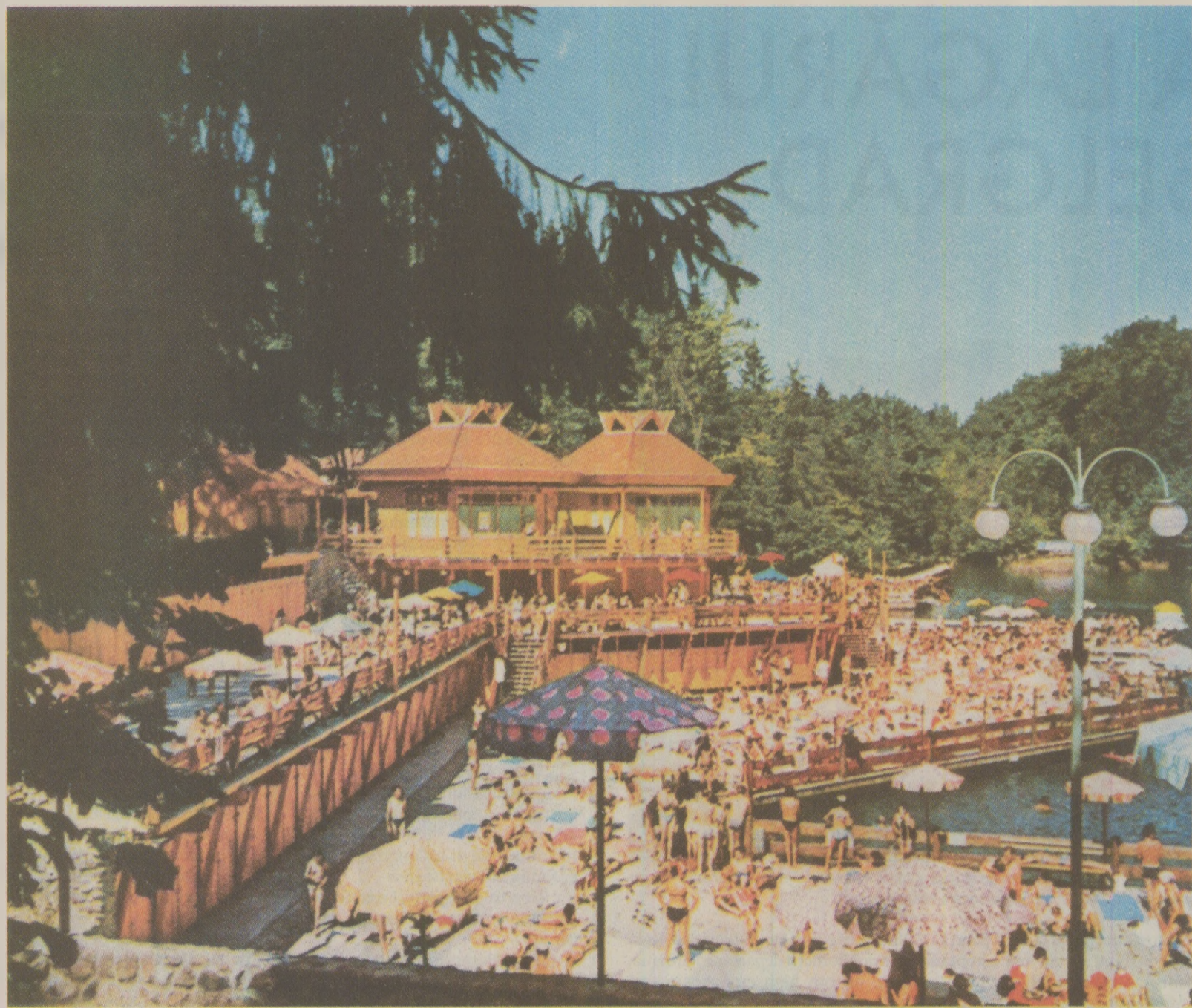
SALUTĂRI DIN...

SOVATA!

Orașul transilvănean Sovata este situat pe cursul superior al râului Târnavă Mică, în depresiunea Praid-Sovata, la poalele Munților Ghurghiu. Populația lui a fost și este predominant maghiară. Prin situarea în apropierea orașului Târgu Mureș, datorită altitudinii, curenților de aer benefici și mai ales a lacurilor cu apă sărată din cuprinsul așezării, Sovata a fost cunoscută ca stațiune balneo-climaterică din anul 1850. Orașenii și mica nobilime maghiară din ținuturile austro-ungare veneau la Sovata, la băi. În anul regimului comunist, vechile stabilimente de odihnă, distracție și tratament s-au extins cu locuri de odihnă și hoteluri destinate concediilor „clasei muncitoare”. Biletele erau repartizate prin sindicat, prețul lor varind în funcție de retribuția „omului muncii”. Se aprecia astfel că statul contribuie la refacerea forței de muncă cu ajutorul biletelor de odihnă și tratament.

Datorită dezvoltării bazei turistice și a industriei locale, între anii 1956-1989 populația localității s-a dublat (depășind în ultimul an al regimului comunist 12.000 locuitori). Stațiunea era recomandată pentru afecțiuni neurologice, reumatologice și mai ales ginecologice. În epoca bogată în lozinci de creștere a sporului demografic, circula gluma: „Du-mă mamă la Sovata/Să-l cunosc și eu pe tata.”

Andrei STOICU

SUGESTII, SESIZĂRI, RECLAMAȚII

Prea mulți „gură-cască” și plimbăreți

Intrând, din oricare parte, în zona constructibilă de pe Șoseaua Buzăului ai – la început vagă, iar mai apoi, certă – impresia că unii oameni și-au schimbat brusc gusturile, preferând ca loc de promenadă o zonă în care orice ar fi indicat, numai această opțiune nu. Asta, doar în cazul în care n-am ști că acești plimbăreți nu sunt altceva decât constructorii. Mai exact spus, o anumite categorie de constructori, din tagma acelor gură-cască și macină-timp care mai mult se fac decât fac ceva decât fac.

La blocul A 2, pe una din schele, o formație de meseiști? executa lucrări de finisare exterioară, agitănd în aer mistriile și stând cu spatele la „obiectul” muncilor. În zona blocului nr. 13, câțiva dulgheri din echipa condusă de Ion Lulea stăteau, de câteva ore, la taclăle, din lipsa betonului pentru cofraje. Vizavi, la blocul nr. 14, la una din scări, vreo 506 meseriași din formația de fierari-betonisti coordonată de Stoian Tureac aveau oră de... „șezătoare”. „De ce nu lucrați?”, îi întrebăm. „Ne dau mozaicarii de sus cu praf în cap...”, spune unul dintre ei. Praful, însă, îi incomoda la lucru, nu și taclălele... „Postură” în care i-am surprins și după câteva ore. Ceva mai departe, pe Strada Sebeș, mai mulți constructori se hărjoneau cu o grupă mixtă, de băieți și fete, hărjoneau ce era pe punctul de a se transforma într-o răfuială. Am văzut cum o sumedenie de alți plimbăreți ieșeau de sub supravegherea șefilor lor direcți, împânzeau aleile dintre noile blocuri, ca să nu-i mai amintim pe unii dintre cei care erau repartizați la execuția finisajelor interioare și care își pierdeau timpul nestingerii, sub oblăduirea pereților încăperilor...

Pe șantierul noului ansamblu de locuințe „Șoseaua Buzăului” sunt folosite o sumedenie de utilaje specifice: macarale-turn, buldozere, excavatoare, autobasculante, cele mai multe dintre acestea închiriate de la diferite unități, ori de la subunitatea de profil a IACM.

Prima concluzie, de ordin general, care se impune este aceea că unele din aceste utilaje produc mai mult... pagubă, prin faptul că nu sunt folosite la maximă eficiență la activități specifice. Chiar între sediiul Brigăzii nr. 5 și blocul A 6, un excavator și un buldozer S1500 stăteau trase pe... mijloc. Primul, defect cu o zi înainte, după spusele lui Marin Gurgu, cel care-l strănese, abia încărcase cu moluz, până la ora 15, câteva mașini de 16 tone fiecare. „De ce nu vin autobasculante mai des la încărcat?”, îl întrebăm. „Nu au motorină”, ni se răspunde. Al doilea utilaj nu a lucrat în ziua raidului nostru nici măcar un minut, având defectă pompa de apă.

Foarte puține din macarale-turn de mare capacitate aveau de lucru, iar tariful orar de închiriere al acestora parcă nici nu îndrăznim să-l precizăm.

Două fenomene stau la baza acestei nedorite situații: lipsa unor muncitori în meseriile deficitare (zidari, dulgheri etc.), care să creeze fronturi de lucru corespunzătoare și, respectiv, destul de frecventa livrare neritimică, în afara ordinelor de montaj ori în cantități insuficiente, materialelor de construcții. Evident, și la acest capitol, exemplele ar putea continua.

În finalul documentării noastre ne-am adresat unor factori de conducere ai celor două subunități din cadrul IACM care contribuie efectiv la realizarea volumului de apartamente prevăzut aici. Este vorba de George Miron, inginerul șef al Antreprizei nr. 1, și ingineria Liliana Ciobotaru, adj. șef al secției de proiectare în vederea reafirmării conștiinței civice printre români, înainte de a fi lansat orice program viabil de reforme. Andreescu a fost arestat de mai multe ori și interogată de Securitate după ce, anterior, criticase politica regimului.

Într-un mesaj destinat actualei Conferințe de Securitate și Cooperare în Europa (CSCE) de la Paris, pe tema drepturilor omului, Andreescu a scris că, în condițiile represive din România, intelectualii au pierdut din vedere importanța de a rezista „deciziilor iraționale ale autocrației” sau de a

AICI RADIO EUROPA LIBERĂ!

DISIDENTII SE FAC DIN NOU AUZIȚI

Trei dintre cei mai importanți disidenți români au reușit să trimită măștile lor, după mai multe luni de izolare forțată și de liniște. Tonul și circumstanțele măștilor lor ilustrează greutatea unei mici comunități de disidenți, în disoluție, într-un mediu represiv. Aceste măștiri reflectă, de asemenea, un anumit pesimism în ceea ce privește abilitatea societății românești de a ieși din pasivitatea sa politică, fără ajutor din afară. După mai multe luni de izolare și de tăcere impusă de poliția care îi supraveghea, cei mai bine articulați disidenți români au reușit să se facă auziți. Scrise și/sau înregistrate, măștirile lui Gabriel Andreescu, măștirile lui Nicolae Stăncescu și ale unei bine-cunoscute arhitecte din București care a dorit să rămână anonimă, au reușit de curând să scape din blocada poliției. Deși la început sunt diferite și exprimă doar păreri individuale, aceste declarații au două mari teme în comun: importanța sprijinului internațional în vederea reafirmării conștiinței civice printre români, înainte de a fi lansat orice program viabil de reforme. Andreescu a fost arestat de mai multe ori și interogată de Securitate după ce, anterior, criticase politica regimului.

Într-un mesaj destinat actualei Conferințe de Securitate și Cooperare în Europa (CSCE) de la Paris, pe tema drepturilor omului, Andreescu a scris că, în condițiile represive din România, intelectualii au pierdut din vedere importanța de a rezista „deciziilor iraționale ale autocrației” sau de a

vorbi în numele societății. În consecință, eforturile internaționale depuse pentru sprijinirea drepturilor omului în România, sunt necesare și chiar indispensabile; eforturile care deja s-au făcut, sunt un „exemplu strălucitor de solidaritate umană”. Pretențiile guvernului român, cum că evaluarea internațională a performanțelor sale cu privire la drepturile omului ar fi violat independența națională ca și suveranitatea sunt, „pretext”, a spus Andreescu, din moment ce „poporul român nu este nici independent, nici suveran”, ci sub ocupația internă a însuși aparatului represiv al României. El a repetat ideea, care a fost susținută și de mișcările democratice de opoziție din Europa de Est, potrivit căreia, respectul pentru drepturile omului este o precondiție pentru pacea stabilă și pentru încrederea între state și a observat că eșecul guvernului român de a accepta această obligație a dus la „conflictul românesc cu lumea civilizată”. El a cerut ca reuniunea CSCE de la Paris să reia această obligație și să convingă guvernul român de importanța acesteia.

Într-o scrisoare deschisă separată, Andreescu s-a axat pe ceea ce a descris ca „degradare generală”, frică, politică pasivă în societatea românească (pe care el a descris-o o dată drept o „societate turmă”) ca rezultate ale presiunii și ale privațiunilor materiale. El a scris că cetățenii, începând cu intelectuali, trebuie să își redobândească sentimentul solidarității sociale și demnitatea profesională care le va

permite să reziste ordinelor sau abuzurilor venite din partea autorităților. În opinia sa, o renaștere a conștiinței civice, de la nivel individual, trebuie să precedă orice efort de a obține un mai amplu sprijin social pentru reformă. De la 30 mai până la 13 iunie, Andreescu a ținut greva foamei în apartamentul său, pentru a atrage atenția reuniunii CSCE de la Paris (care a început, de asemenea la 30 mai) asupra condițiilor represive din România. Cum s-a exprimat chiar el, Andreescu a început greva foamei pentru a protesta față de „ofensiva autorităților împotriva culturii, xenofobia regimului lui Ceausescu, practica oficială de a pune semnul egalității între critică și trădare”. El a vrut, de asemenea, să își demonstreze solidaritatea cu „cei care suferă pentru că s-au opus politicilor anticulturale și xenofobice”. Într-un interviu care a fost filmat în secret în apartamentul său și difuzat la televiziunea franceză, Andreescu a făcut apel la semnatarii acordurilor CSCE asupra drepturilor omului ca să se folosească de „presiune politică și diplomatică” și, să arate o solidaritate activă” cu cetățenii români care încearcă să reziste represiunii politice și culturale.

Vladimir Socor
Radio Europa Liberă (München)
- Raport al secției de cercetare, condusă de dr. M. Șafir. Document din „Arhiva 1989”, Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca (Traducere din limba engleză de Eliza DUMITRESCU)

DIN ARHIVA MINISTERULUI DE EXTERNE

În Polonia, guvernul și opoziția negociau mandatele în Seim

Către Ministerul Afacerilor Externe Tovașășului Ion Stoian, secretar al CC al PCR,

Tovașășului Ioan Totu, ministrul Afacerilor Externe,

Tovașășului Constantin Oancea, adjunct al ministrului, Dr I,

Vă informăm că urmarea situației create după prima rundă de alegeri pentru Seim și Senat, prin eșecul celor 33 de candidați înscrși pe lista națională (din cei 35 pe listă) a avut loc o ședință a Comisiei de reconciliere condusă de C. Kiszcak (din partea coaliției guvernamentale) și L. Walesa (din partea opoziției - „Solidaritatea”).

„masa rotundă” declarând că decizia în legătură cu locurile vacante ar trebui să fie luată de noul Seim. Față de situația creată, a cărei gravitate, „Solidaritatea” a declarat că o înțelege, s-a decis să nu se formuleze obiectivii la propunerea prezentată de coaliția guvernamentală, aceea de a se adresa Consiliului de Stat pentru a crea posibilități legale de organizare a alegerilor pentru cele 33 de locuri, prin un al doilea tur de scrutin, programat la 18 iunie a.c. OPZZ a adoptat aceeași poziție.

Din informațiile pe care le deținem o parte din cei 33 de candidați înscrși pe lista națională, membri ai Biroului Politic al PMUP între care W. Baka, S. Ciosek, Czyrek, M.F. Rakowski, precum și A. Miodowicz, președinte al OPZZ, au intenția de a nu mai candida în al doilea tur de scrutin.

În mediile diplomatice ca de altfel și în mijloacele mass-media poloneze se comentează pe larg implicațiile rezultatelor alegerilor electorale pentru Seim și Senat (care prefigurează o majoritate a opoziției în Adunarea Națională) asupra compoziției viitorului guvern.

Apar trei variante de ieșire din „Crisa de guvern”:

1. Crearea unei coaliții guvernamentale lărgite (de tipul celei din

RFG);

2. Realizarea unei coaliții parlamentare care să susțină problemele cheie ale țării;

3. Crearea unui guvern minoritar (această ultimă variantă fiind apreciată ca „cea mai fericită”).

„Solidaritatea” continuă să se mențină în expectativă, apărând ca certă, cel puțin până în prezent, intenția de neimplicare în formula viitorului guvern. Comentând propunerea adresată, „Solidarității” de a se implica într-o coaliție guvernamentală, L. Walesa a declarat că guvernul „comportă o analiză temeinică, în liniște, înainte de a se face declarații în fața camerelor TV”.

De asemenea, în toate declarațiile lui menționează însemnătatea acordului de la „masa rotundă”. După rezultatele celui de-al doilea tur de scrutin din 18 iunie a.c. vă vom informa asupra alegerii președintelui care va propune noul guvern (7 iunie a.c.).

Ion Teșu

Document din volumul: 1989 - Principiul dominoului. Prăbușirea regimurilor comuniste europene, Ediție de: Dumitru Preda și Mihai Relegan, București, Editura Fundației Culturale Române, 2000, p.102-103.

vremea

Vremea a fost răcoroasă. Cerul a fost variabil, mai mult noros în nordul, vestul și sud-vestul țării, unde au căzut ploici ce au avut și caractere de averse, însoțite pe alocuri de descărcări electrice. În celelalte regiuni, aceste fenomene meteorologice s-au semnalat pe arii mai restrânse. Vântul a suflat slab până la moderat, tempera-

turile maxime au fost cuprinse între 15-25 de grade, iar minimele nocturne între 6-16 grade. Dimineața, pe alocuri s-a produs ceață. În București, vremea a fost răcoroasă, cu cerul mai mult noros. Temporara a plouat. Vântul a suflat slab până la moderat. Temperatura maximă a fost cuprinsă între 21 și 23 de grade, iar minima între 12 și 14 grade. Dimineața au fost condiții de ceață slabă.

tv 13 iunie 1989

19:00 Teledin
19:20 Să trăim și să muncim în spiritul normelor eticii și echității socialiste. Răspunderea pentru averea obștească, Redactor Anca Arion
19:40 Industria - programe prioritare. Realizarea autonomiei energetice în localități din mediul rural Redactor Radu George Serafim
20:00 Teatrul TV
Acei tineri care nu îmbătrânesc niciodată, Scenariu TV de Doru Motoc
21:00 Teledin
22:00 Închiderea programului

amintiri

Bucuroși de oaspeți
UNIUNEA JUDEȚEANĂ A COOPERĂȚII DE CONSUM ARGES - PITESTI vă invită să fiți oaspeți unităților sale

- HANUL PIATRA CRAIULUI - amplasat într-un peisaj reconfortant.
- HANUL VALEA URSULUI - amplasat pe șoseaua Pitești - Rimnicu Vilcea, la ieșirea din Pitești - cu hotel, restaurant, cofetarie, terasă.
- HANUL RUCAR (DN 73, pe șoseaua Pitești - Brașov, km 76)
- CABANA BRUSTUREI (pe DN 73, la km 79, 10 km lateral, în apropiere de Cheile Dimbovicioarei)

anunțuri

CUMPĂRĂRI
Cumpăr Walkman absolut nou, casete audio sigilate.
Cumpăr cărucior deosebit, mătură mecanică Favorit, microfon Philips.
Cumpăr cărucior pentru copil, model deosebit, ceas bărbătesc marca renumită, tapet, mașină tuns iarba.

CERERI ȘI OFERTE DE SERVICIU
Centrul de Artă Populară UCFCOM - Calea Plevnei, numărul 46, Sector 1, București, încadrează portari și pompieri, conform legilor în vigoare, având domiciliu stabil în București. Relații la agenție.
CPADM Poștești - Leordeni, Șoseaua Olteniței, Sector Agricol Ilfov, încadrează urgent gestionari pentru ma-

gazine alimentare și nealimentare cu domiciliul în Sectorul Agricol Ilfov sau Municipiul București, cu respectarea legilor în vigoare.

Supraveghez la domiciliul meu copil de trei, patru ani, zona Brâncoveanu.

VĂNZĂRI
Vând apartament două camere, de comandate, etaj inferior, Șoseaua Giurgiului, prin schimb cu apartament similar zonele Sincăi, Polivalentă.
Vând televizor defect, discursi, dormeză, bicicletă Pegas, difuzoare, lămpi de televizor.
Vând statuete, rame tablouri, vase, bonboniere, fructiere, tăvi, bibliotecă completă, servirea cafea, cani.
Vând casă la curte, patru camere plus dependințe, baie, bucatărie, garaj, încălzire centrală, gaze, zona Piața Rahova.

Nici o vorbă

ORIZONTAL: 1) Plângeri... fără lacrimi. 2) Forme de tratare completă a unui subiect. 3) Alergătorii la mărș - Gen de vehicul tras pe dreapta. 4) Nu poate merge la pas - În casa lor intră toți locatarii blocului. 5) Ipostază... minoră - O rază de speranță! 6) Copt pe jumătate și fript la urmă! - Recuzită pentru un artist al poporului. 7) Roșiori la cavalerie (sg.) - Prins în cătare la țintă! 8) Canale interne la anatomie! - Titlu de proprietate pentru o terță persoană (fem.) - Deplasare cu mijloace auto. 9) Au drept de prioritate. 10) Hrană pentru suflet - Scrieri postume (sg.)
VERTICAL: 1) După faptă și... răsplăt. 2) Chemarea lui Ovidiu la Tomis - Elemente de animație. 3) Nu vede lumea cu ochi buni - Repere de recunoaștere! 4) Plini de sentimente... mai mult sau mai puțin nobile. 5) A se remarca la o horă cu strigătură - Se confundă în mulțime. 6) Mese concentrate! - Cineva... la locul lui de muncă - Grup neluat în seamă la centru! 7) Omul cavalerilor - Merge la mică ciuguleală. 8) Serveste mici la masă - Pregătit pentru recepție. 9) În spatele ușilor închise - Ars la vechii romani. 10) Dă pe ușă afară (din casă)! - Față de masă... peste birou.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									

Diționar HIT

Revista Rebus, nr. 23/1989